Napsal uživatel Petr Pravda
Neděle, 01 Červenec 2001 01:00

25.června 2001 Ostrava, Klub Atlantik

Blízko ke konci študáckého roku a stejně tak blízko k hudebnímu obžerství letních folkových festivalů je tento pondělní večer ve městě, které je kolébkou mnoha slavných folkařů. Zatímco slavní mají zde vždy dveře dokořán, začínající (a věční začátečníci) cítí pokaždé cosi, co je třeba překonat...

Poměrně slušně zaplněný Atlantik patří hned v úvodu Zenovi. Tomáš svede nerovný boj s nefunkčním ozvučením a je to škoda, protože úvodní skladby jsou spíše komornější. Znal jsem do té doby Zena jen jako špičkujícího účastníka Orlovských špagátů, a tak pozorně sleduji. Nejvíce jsem zaujat pro mne částečně nedokončenými pointami textů. Jakoby tu mělo něco zaznít, ale ono to visí ve vzduchu, ano, tak o snad asi má být. Cítím to všechno jako krátké útržky z novinových článků nebo nechtěně zaslechnutý útržek cizího rozhovoru. Střídmý doprovod není na škodu, snad nemusí působit tak nejistě :(. Já bych si třeba rád poslechnul klavírní doprovod! Říkám to proto, že mi Tom prozradil, že na piano hrát umí. Tak malý vzkaz pro Zena - "Nemusíš hrát na jiný nástroj proto, abys byl originální, jen zkus, zda ti nepomůže sdělit jinak, než kytara".

Ráznou přítrž romantickému večeru učinila tříčlenná Nakultura, čistě to mužská záležitost.Zjevným pilířem jejich produkce je zábava. Ta se promítá i do osvědčených humorných témat - propagace alkoholu, nějaký ten drsnější výraz nebo parodie na známé hity. Takže Maxa má blbou francouzkou výslovnost a měl by se poučit Nakulturně: Správný výraz v rádiovém hitu má být "Ségra ví". Zcela nečekaně se však v repertoáru objevují témata vážnější, například "Svazek klíčů" (rozvod pohledem dětí). Kapela působí dojmem skvělé party a taneční kreace sólového kytaristy příjemně vyvedou z míry i nezatvrzelejšího odpůrce smíchu v hledišti.

Nakultura svůj triumf umocnila i délkou svého vystoupení, takže vynikly nepřiliš nápadité melodie písniček :(. Přesto připravila pro závěr večera nepříjemnou pozici pro "S pravdou ven". Poměrně početnému sdružení zbylo nejen málo času, ale i jinak naladěné publikum. Na mne pak působili dojmem, že v obsazení čtyř hlasů, dvou kytar a cella by se dalo předvést mnohem více. V textech se setkáte s barevnými obrazy skládanými ze slov, ale také se vám může stát, že se v nich rychle ztratíte. Naštěstí se jedná, podle mne převážně o milostnou píseň, takže se zase najdete.

Byl to nakonec příjemně strávený večer s akustickou amatérskou hudbou, takže jsem odcházel plný darované energie. Nezbývá než si pochválit Atlantik za podporu muzicírování a těšit se (raději s pořádným ozvučením) brzy na nějaké další.